

Tørvemoser til Drivkraft for Baner, for Belysning og til Motorvirksomhed, og her er det uheldigt, at private eller enkelte Selskaber skulle løbe Risikoen: hvis det ikke lykkes, bliver det Tab for dem, og lykkes det, have de i Virkeligheden været Prøveklude for hele Landet, og det bliver saa hele Landet, eller i alt Fald store Dele af det, som høster Fordelen derved. Derfor vilde jeg ønske, at Staten enten selv kunde foranstalte saadanne Forsøg eller i alt Fald give Tilskud til dem, der ville foranstalte dem.

Naar der er Tale om at spare, saa vil det ikke blot sige, at vi skulle søge at stryge unyttige Bevillinger, der er ikke blot Tale om at spare de og de Penge, men man mener dermed, at man i det hele gør en god Gerning ved at rense op i den Slags Bevillinger, fordi de baade direkte og indirekte demoralisere Samfundet, idet Folk vænne sig til at leve af Tilskud paa Finansloven, hvilket svækker Initiativet hos de enkelte Mennesker og sætter ondt Blod hos andre. Men jeg vil desuden opfordre de højtærede Ministre til at gøre, hvad de kunne, for at ogsaa Administrationen kan blive økonomisk. Jeg vil saaledes ikke gerne se, at Statsbanerne foretage Gruskørsel i Høstens Tid, hvor der er Brug for alle Hænder. Jeg holder heller ikke af, at man, naar der holdes Kursus for Landmænd — jeg tænker her særlig paa Kursus for Delingsførere i Gymnastik — skal se, som det var Tilfældet forrige Aar, hundrede unge Landmænd i Høstens travleste Tid optagne af dette Kursus. Det er ikke vel set, ikke fordi vi have noget imod, at de uddanne sig i Gymnastik, tværtimod, det se vi gerne, men vi ønske, det skal foregaa paa en anden Tid af Aaret. At Administrationen benytter den Tid, hvor vi lede og søge efter al den Arbejdskraft, vi kunne faa, til at uddanne unge Landmænd i Gymnastik, det sætter ondt Blod, og det er Ødslen med økonomiske Værdier, som bør undgaaes.

Jeg skal her ikke nævne mange Poster paa Finansloven, hvor der kunde spares — det kan gøres paa anden Tid og Sted —, men blot fra min Egn nævne et Par Punkter. Jeg skal minde om en Udgift, der har staaet paa Finansloven i al den Tid, jeg har været Rigsdagsmand, og maaske længe før, og som gaar til Vedligeholdelsen af en Trækbane- og Pramfart paa Gudenaen fra Randers til Silkeborg. Jeg skulde mene, at den nu er fuldt overflødig. Jeg har længe ment det, og jeg

har spurgt Folk om, hvad Gavn den gjorde, men har aldrig egentlig kunnet faa noget at vide derom. Nu og da kan man maaske endnu se en enkelt Pram blive trukken op ad Aaen, men efter at vi have faaet en Bane fra Randers til Silkeborg, synes jeg, at de Penge maatte kunne spares. De gøre ikke nogen Nytte, og de tjene blot til, at nogle Mennesker maaske faa nogle Lønninger.

Jeg tror nok, vi have begyndt at spare med Hensyn til Strandkontrolørerne. Men jeg blev ellers ganske forhavset en Gang i Sommer, da jeg var ude ved Kalø Vig — jeg bor en Mils Vej derfra — og ved det skønne Kalø bag ved Skoven fandt en dejlig Villa. Jeg vidste, at Hovedgaarden Kalø ejer al Jorden der, Skov og Herlighed, og spurgte derfor, hvem der boede. Ja, der boede en Tolder. En Tolder i Bunden af den to Mil smalle Kalø Vig? Hvad skal der bo en Tolder efter, tænkte jeg. Hvis der er mange af den Slags Toldere omkring ved saadanne Vige og Sunde, hvor man ikke kan tænke sig, at nogen kunde finde paa at smugle noget ind, saa vil jeg opfordre den højtærede Finansminister til at lade disse Toldere komme over i andre Pladser, hvor de kunde gøre mere Nytte, og sælge den dejlige Villa eller bruge den til noget andet.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) talte den anden Dag om, at paa Forsikringsvæsenet kunde der spares. Det skal jeg komme til siden. Jeg tror sikkert, der kunde spares mange Penge, men jeg skal siden beskæftige mig med det ærede Medlem. Jeg vil dog sige, at jeg venter med Længsel paa, at Kommissionen for Alderdoms- og Invaliditetsforsikringen skal afgive Betænkning, saa at vi kunne komme til at beskæftige os dermed. Det er muligt, at vi ikke kunne naa det i Aar, men jeg ønsker, at vi snarest muligt maa komme til at tage Stilling dertil. Jeg vil saa stærkt som muligt slaa til Lyd for den Tanke, at alle, Mænd og Kvinder i Danmark, faa Alderdoms- og Invaliditetspension, naar de naa en vis Alder og ere arbejdsudygtige. Jeg slaar til Lyd for, at vi alle blive ligestillede fra høje til lave, saa at Embedsmænd, Funktionærer og almindelige Borgere faa lige Kaar. De Embedsmænd, der nu ere antagne, maa selvfølgelig have den Gage, de have, men vi maa for Fremtiden tage Sigte paa Selvpensionering, og kan det ikke slaa til, maa Pensioneringen gennemføres i Form af højere Løn. Vi maa gøre det saaledes, at Landmænd, Haandværkere,